

Vzestup (a neúspěch) amerického dolarového imperialismu, Michael Hudson

[UR unz.com/mhudson/on-dollar-imperialism](https://unz.com/mhudson/on-dollar-imperialism)

February 28, 2023

← Pochopení peněz a dolarového systému

BlogviewArchiv Michaela Hudsona

Vzestup (a selhání) amerického dolarového imperialismu

Michael Hudson • 28. února 2023

• 11 100 slov • 7 Comments • Odpovědět

Sdílejte s Gabem

Watch Video At: https://youtu.be/q3q7p_IElpY

RADHIKA DESAI : Ahoj všichni. Vítejte u čtvrté hodiny geopolitické ekonomiky, našeho čtrnáctidenního pořadu o politické a geopolitické ekonomii naší doby. Jsem Radhika Desai.

MICHAEL HUDSON : A já jsem Michael Hudson.

RADHIKA DESAI : Dnes pokračujeme v diskusi o de-dolarizaci. Jak mnozí z vás vědí, naši diskusi jsme strukturovali kolem deseti otázek a minule jsme se zabývali prvními pěti.

co jsou peníze? Jaký je vztah mezi penězi a dluhem? Jsou peníze zboží? Jaká je teorie toho, jak dolar slouží jako světové peníze? A protože tato teorie tolik spoléhá na systém libry, diskutovali jsme o systému libry. Co je to? Co bylo tímto skutečným základem není zlato, ale vlastně říše atd.

A pak jsme se rozhodli, že v tomto pořadu budeme diskutovat o dalších pěti otázkách, kterými jsou, jak skončil systém libry? Co se vlastně stalo mezi světovými válkami? něco, o čem Michael napsal obrovské množství a ví toho hodně.

Poté probereme dolarový systém mezi lety 1945 a 1971, což je rok, kdy bylo přerušeno zlaté spojení dolaru. Jak vlastně dolarový systém během této doby fungoval? Protože se nám vždy říká, že to byla doba, kdy bylo všechno všudypřítomné a dolarový systém byl v pořádku až do roku 1971; ale realita je úplně jiná.

A pak nám bylo řečeno, že poté, co bylo přerušeno zlaté spojení dolaru, to nebyla nějaká velká katastrofa. Naopak, Spojené státy na zbytek světa tak nějak rychle vytáhly a dokázaly přimět dolar, aby fungoval jako světové peníze, aniž by se musel vázat na zlato. Je tomu skutečně tak? Co se vlastně stalo?

A pak se konečně dostáváme ke krizi dneška. Jaké jsou hlavní rozměry? Jaké jsou formy dedolarizace?

Měl bych říct, že jsme s Michaelem přesně diskutovali o tom, jak daleko se k tomu dostaneme, protože máme hodinu a musíme toho hodně probrat. Je možné, že si tím vším projdeme, ale je docela možné, že se dostaneme k otázce tři nebo k otázce čtyři a zbytek pak budeme muset nechat na další představení.

Když jsem to řekl, dovoluji mi, abych se ponořil přímo do otázky, jak skončil systém šterlinků.

Jak jsme mluvili minule, systém libry byl naturalizován a zobrazen, jako by mohl trvat věčně. V podstatě přimět svět, aby věřil, že je naprosto přirozené a v pořádku, aby měna jedné země sloužila jako světové peníze.

A jeho fungování se samozřejmě připisovalo zlatu. A minule jsme viděli, že tomu tak není. A je důležité si to ujasnit, protože lidé stále touží po zlatém standardu a ve skutečnosti musíte pochopit, že zatímco zlato bylo měřítkem hodnoty šterlinků, nebylo to to, co by systém táhlo.

Co přimělo systém zatrhnout, byly přebytky, jak jsem ukázal na mapě, kterou jsem ukázal minule. V podstatě skutečnost, že Británie měla velké impérium, znamenala, že přebytky, jak vidíte na mapě, proudily z britských kolonií bez osadníků – především Britské Indie, ale také některých dalších zemí – jak vidíte v modrých šipkách, to vše proudilo do Británie. .

Tyto toky byly založeny na tom, že Británie v podstatě účtovala těmto koloniím privilegium být pod vládou Británie, [a] Británie si přivlastňovala zlato a devizovou hodnotu obrovských exportních služeb, které tyto kolonie provozovaly přes zbytek světa a tak dále. Takže tyto přebytky byly soustředěny v Británii a poté byly recyklovány do slavných kapitálových exportů, které v podstatě financovaly industrializaci Evropy v této době, Severní Ameriky, jižní Afriky a samozřejmě také Antipodes Austrálie a Nového Zélandu. Takže v podstatě zde se stává rozdíl mezi koloniemi osadníků a koloniemi bez osadníků velmi důležitým.

Poukázali jsme také na to, že ačkoli Británie seděla na vrcholu největšího impéria, jaké kdy svět poznal, skutečností bylo, že to bylo také období, během kterého se objevovaly další země, které zpochybnilly britskou moc.

Německo spojilo svou měnu se zlatem, ne proto, aby se podřídilo nějakému druhu zlatého standardu, ale spíše proto, aby učinilo svou vlastní měnu atraktivní pro zbytek světa, aby mohlo zvýšit trh s německým zbožím a obecně zvýšit řečeno, moc Německa nad velkými částmi světa.

Spojené státy také čekaly do roku 1913, ale nakonec se dostaly k vytvoření Federálního rezervního systému, což byl další způsob, jak v podstatě prosadit své vlastní priority a tak dále.

Takže v tomto kontextu, jak Marcello De Cecco, jehož slavná kniha *Peníze a impérium* opravdu stojí za přečtení, poukázal na to, že je pro nás velmi důležité nebrat to, co nazval ricardiánskou interpretací systému libry, ale vzít si listianskou.

Má na mysli samozřejmě Davida Ricarda (1772 – 1823), slavného politického ekonoma 19. století, který byl velkým přívržencem volného obchodu a myšlenky, že světová ekonomika je prostě homogenní celek sjednocený trhy a tak dále.

A De Cecco má na mysli Friedricha Lista (1789 – 1846), který naopak – a Michael a já bychom s Listem mnohem více souhlasili – zobrazuje světový řád jako světový řád složený z národních ekonomik.

A tyto národní ekonomiky byly často ve vzájemné konkurenci, boji a konfliktu. A v tomto kontextu industrializace dalších velkých mocností, která měla zpochybnit průmyslovou dominanci Británie, nutně destabilizovala systém libry, a skutečně tomu tak bylo.

A samozřejmě se také spoléhalo na skutečnost, že britské průmyslové třídy a třídy průmyslových kapitalistů přijmou režim, který ve skutečnosti tomuto zájmu docela škodí. A také na této frontě došlo k poměrně velkému rozruchu, kde v podstatě zpochybňovali priority města Londýn a fungování systému zlaté libry.

A nakonec to spočívalo na souhlasu dělnické třídy: představa, že Británie by mohla pravidelně způsobovat své vlastní

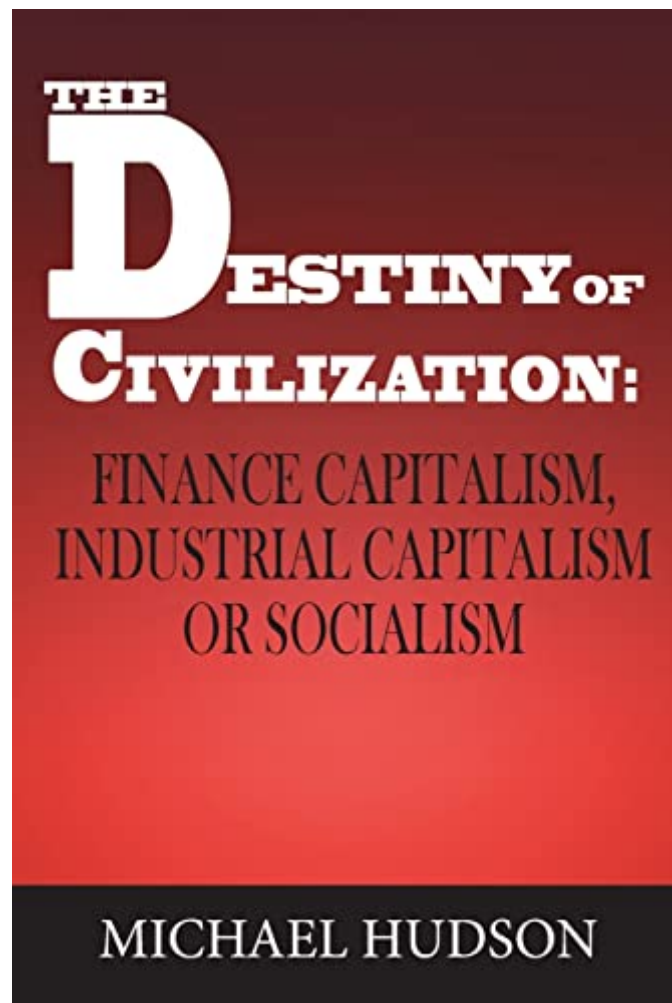
ekonomice vážné recese, aby si udržela hodnotu libry, a vážné recese samozřejmě znamenala, že velká nezaměstnanost a lidé z dělnické třídy se stále více organizovali. a oponovat [politikám].

Takže ze všech těchto důvodů systém libry v období [do roku 1914 a] vypuknutí první světové války ve skutečnosti slábl. Zde je třeba dodat, že i když se to skutečně rozjelo až po první světové válce, v koloniích také začal nacionalistický neklid, který by také hrozil odebráním základů systému libry.

To vše se tedy dělo a po první světové válce bylo samozřejmě Britské impérium drasticky oslabeno a stabilní návrat ke zlatému standardu ze strany libry prostě nebyl možný.

Toto je příběh o tom, jak skončil systém libry a poté, co skončil systém libry, a během první světové války a po ní došlo k řadě skutečně důležitých zločinů ze strany Spojených států, zejména vůči Spojeným státům. Británie, o které teď bude mluvit Michael, protože naše druhá otázka je přesně to, co se stalo mezi světovými válkami. A Michael, také prosím neváhejte přidat cokoli dalšího o konci systému libry, co byste chtěli.

MICHAEL HUDSON : Většina našich diskusí odsud až do konce se bude týkat mezivládních financí a to, co WWI udělala, bylo poprvé, že změnila celá pravidla toho, jak spojenci a další země vyrovnaly

všechny zůstatky a vzájemnou pomoc, která měla. vybudované během války.

Po dřívějších válkách, jako byly napoleonské války, bylo normální, že spojenci řekli: "Dobře, odpustíme dluhy, všichni bojujeme ve stejném boji, začneme znovu."

I když jste nepřátelé – například ve francouzsko-pruské válce Francie dlužila Německu nějaké reparace, ale Francie prostě šla do soukromých bank, půjčila si peníze a zaplatila Německu.

Takže celé spojení mezi světovými měnovými systémy byly v podstatě finance soukromého sektoru.

To vše se změnilo, když Spojené státy řekly: „Během války vám samozřejmě nebudeme účtovat tanky a veškerou pomoc, kterou jsme vám během války poskytli, ale nevstoupili jsme do války, když jste to udělali vy Britové. a Francouzi ano, takže nám stále budete muset zaplatit všechny dluhy, které jste vyčerpali, když jsme byli neutrální zemí, než jsme vstoupili do války.“ Tyto dluhy byly obrovské a spojenci nevěděli, co dělat. Nechtěli být ke Spojeným státům nezdvořilí, a tak řekli: „Dobře, donutíme Německo, poražené, zaplatit reparace. To nám umožní zaplatit vám dluhy mezi spojenci.“

Takže spojenci s americkým souhlasem řekli, že Německo musí zaplatit peníze, které jsme jim účtovali za dluhy, které neočekávali, že budou muset zaplatit po první světové válce.

Výsledkem byla velmi rychle krize.

Německo bylo zbaveno svých ocelářských regionů, bylo zbaveno svých aktiv, zůstalo téměř neschopné splácet, ale zatíženo obrovskými reparacemi, které snad ani nemohlo zaplatit, a výsledkem byl kolaps.

Německo se pokusilo zaplatit pouhým házením marek – své měny, německé marky – na devizový trh a devizový kurz by se propadl.

Když směnný kurz klesne – stejně jako to, co se stalo ve třetím světě a po druhé světové válce – cena dovozu stoupá. Pokud byla cena všeho, co Německo potřebovalo – ropy, oceli, strojů, všechno

denominováno v dolarech – cena dovozu vzrostla a v důsledku toho musela Německá říšská banka vytvořit více peněz na financování transakcí lidí a podniků za vyšší ceny. .

Toto je přesný opak toho, co vám říkají dnešní monetární teoretici. Dnešní monetární teoretici říkají: „Vlády mají deficit, a to dává peníze do ekonomiky a to způsobuje obchodní deficit a to vede k zahraničním půjčkám.“

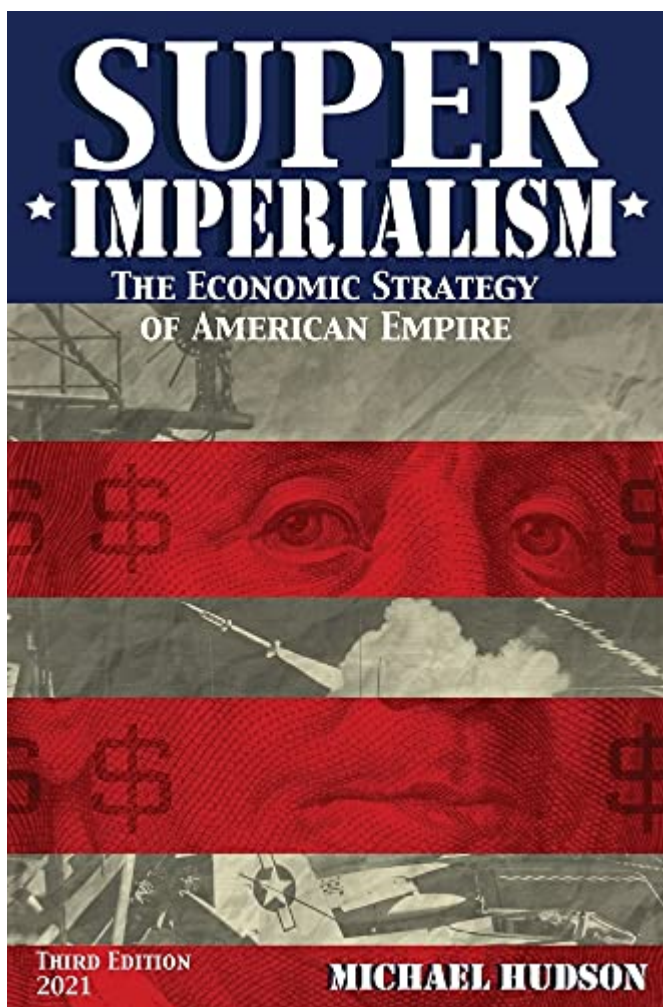
Prostě obráceně. Německo vytvořilo peníze jen doma, protože jeho mezinárodní měna klesala. Takže okamžitě [a] pro bilanci 20. let – po roce 1921 se rozpoutala obrovská debata o tom, zda má Německo platit reparace a zda mají spojenci platit mezinárodní dluhy.

Nyní je tento argument velmi důležitý, protože argumenty předložené ve dvacátých letech byly totožné argumenty, které MMF předložil po druhé světové válce. A bankrot Evropy ve 20. letech byl zkouškou toho, jak MMF zruinoval země třetího světa a země globálního Jihu.

Argument měl dvě strany, jak jsem popsal ve své knize *Trade, Development, and Foreign Debt*, [ve které] tyto argumenty rozebírám.

Na jedné straně jste měli lidi, kteří nejen nenávidí Německo, ale ještě více než Německo nenáviděli práci. Bertil Ohlin ve Spojených státech a Jacques Rueff ve Francii řekli, že jakákoli země může zaplatit jakoukoli částku zahraničního dluhu jednoduše tím, že zemi zdaní na domácím trhu a sníží cenu práce – tedy sníží mzdy. Mohli byste vyždímat dost, pokud byste jen vyždímali dost práce, a to by nějak vytvořilo – cokoli jste domácí ekonomice odnesli v markách, mohlo být vyplaceno přímo spojencům.

Keynes a v americké ekonomice Harold Moulton řekli: „To je nesmysl. Řešení rozpočtového problému – zvýšení rozpočtového přebytku – problému

převodu nepomůže. Německo dokázalo zdanit svou práci a svůj průmysl v markách, ale jak platilo v dolarech? Nemůže je zdanit v dolarech, protože Německo používalo systém mark. Otázkou je, jak může Německo proboha převést tento ekonomický přebytek, který ždímá z práce a průmyslu, na platby do zahraničí? No, to je přesně ten samý problém, který nastal v Argentině a v dalších zemích po druhé světové válce.

Keynes zdůraznil: „Země bude muset vyvážet, ale to

znamená, že jediný způsob, jak může Německo zaplatit, je nechat ostatní země koupit jeho exporty. Ale jakmile německá marka začne klesat, když se snažila splatit svůj zahraniční dluh – a zahraniční dluh je hlavním faktorem, který v 60., 70. a 80. letech minulého století stlačil směnné kurzy třetího světa – stalo se to, Amerika okamžitě zvýšilo své tarify a v roce 1921 schválilo zákon proti zemím, které prodávají a znehodnocují měny.

Takže Spojené státy řekly: „Německo musí platit spojencům [aby spojenci mohli] platit nám, ale my nebudeme kupovat německý export, abychom poskytli dolary. Zbytku světa nedáme dolary vůbec. Bude nám muset platit v dolarech, aniž bychom je nějak vydělali.”

Přihlaste se k odběru nových sloupců

No evidentně by to nefungovalo. Otázka zní: Co se stalo?

V praxi Spojené státy řekly: „No, vyřešíme to staromódním způsobem, tím, že soukromý sektor vyrovná záležitosti tím, že Federální rezervní systém sníží úrokové sazby“ ve dvacátých letech – stejně jako dnešní kvantitativní uvolňování – a díky nižším úrokovým sazbám by bylo pro americké investory výhodné nakupovat dluhopisy německých obcí a kupovat německé společnosti.

Američtí investoři by tedy koupili německé komunální dluhopisy a půjčili německým společnostem – nebo koupili německé společnosti – Německo by vzalo tyto dolary a zaplatilo spojencům, spojenci by zaplatili Spojeným státům a nastal by kruhový tok a vše by se vyrovnalo. .

Mezitím měla Anglie stále problémy se splácením Spojených států a Bank of England přišla do Spojených států a řekla: „Musíte udržovat své úrokové sazby opravdu nízké, aby lidé mohli půjčovat i Anglii, protože potřebujeme získat peníze, abychom nebyli připoutáni.“ Takže Spojené státy – Federální rezervní systém – zaplavily ekonomiku penězi. Velká část těchto peněz byla použita na boom akciového trhu. A boom akciového trhu se nakonec v roce 1929 zhroutil, protože vše bylo financováno na úvěr.

Lidé používali tento úvěr k nákupu akcií s marží. A stejně jako v následných finančních bublinách vznikají půjčováním peněz na nákup akcií na marži a všechno jsou to v podstatě dluhy financované bubliny, a to se také stalo.

Nakonec nastal kolaps v roce 1929. Země se dostaly do deprese, 1929, 1930. Nakonec se v roce 1931 vlády sešly a vyhlásily moratorium na zahraniční dluh, na dluh mezi spojenci, na německé reparace. Vyhlásili moratorium.

Spojené státy [řekly]: „No, nebudeme žádat o peníze nyní, ale můžeme požádat o evropské peníze později. Pokud bude Evropa někdy prosperovat, požádáme o peníze a ještě to donutíme zaplatit. Ale prozatím, rozumíme, jsme tě donutili k depresi.“

Roosevelt přišel do úřadu a okamžitě devalvoval dolar a zablokoval prodej zlata a řekl: „No, už se nebudeme vázat zlatem. V podstatě znárodníme zlaté zásoby.“

Keynes v Anglii napsal: „Roosevelt má velkolepou pravdu. Samozřejmě nechcete, aby zlato omezovalo to, co dělá kterákoli země.“

Amerika a zbytek světa se tedy osvobodí. Stále se nevzpamatovali z deprese až do druhé světové války. A druhá světová válka situaci samozřejmě změnila. A myslím, že Radhika k tomu má pár věcí, co by mohla říct.

RADHIKA DESAI : Jo, díky Michael, to je opravdu vynikající. Když jsi mluvil, vzpomněl jsem si na pár věcí, o kterých jsem cítil, že bych měl k tomu, co jsi říkal, opravdu přidat.

Takže za prvé, chtěl jsem jen říct, že ve svém *Super imperialismu* uvádíte opravdu důležitou věc, kterou stojí za to citovat, takže to udělám.

To, o čem Michael diskutoval, o odmítnutí USA v podstatě souhlasit s tím, že pomoc, kterou poskytly spojencům během první světové války, by měla být považována pouze za grant a USA by neměly požadovat splátky.

Způsob, jakým to rozpoutalo finanční kolotoč Britů požadujících reparace od Německa a poté celých amerických dodávek – takže v podstatě to udělalo, že Německo muselo zaplatit reparace Británii, Británii a Francii. splátky dluhu Spojeným státům.

A Spojené státy, které téměř znemožnily Německu vydělávat na exportu, pak v podstatě donutily soukromý sektor, aby půjčoval německým obcím. Takže nastal takový finanční kolotoč, který se nakonec zhroutil, jak říká Michael, s krachem v roce 1929.

Ale na začátku toho, Michael v *Super imperialismu* říká , že by bylo nepravdivé říkat, že Spojené státy vyprovokovaly 2. světovou válku. Je však pravdou, že žádný čin, ať už jakéhokoli národa, nepřispěl ke zrodu 2. světové války více než nesnesitelné a neúnosné břemeno, které Spojené státy záměrně uvalily na své spojence z první světové války a jejich prostřednictvím i na Německo.

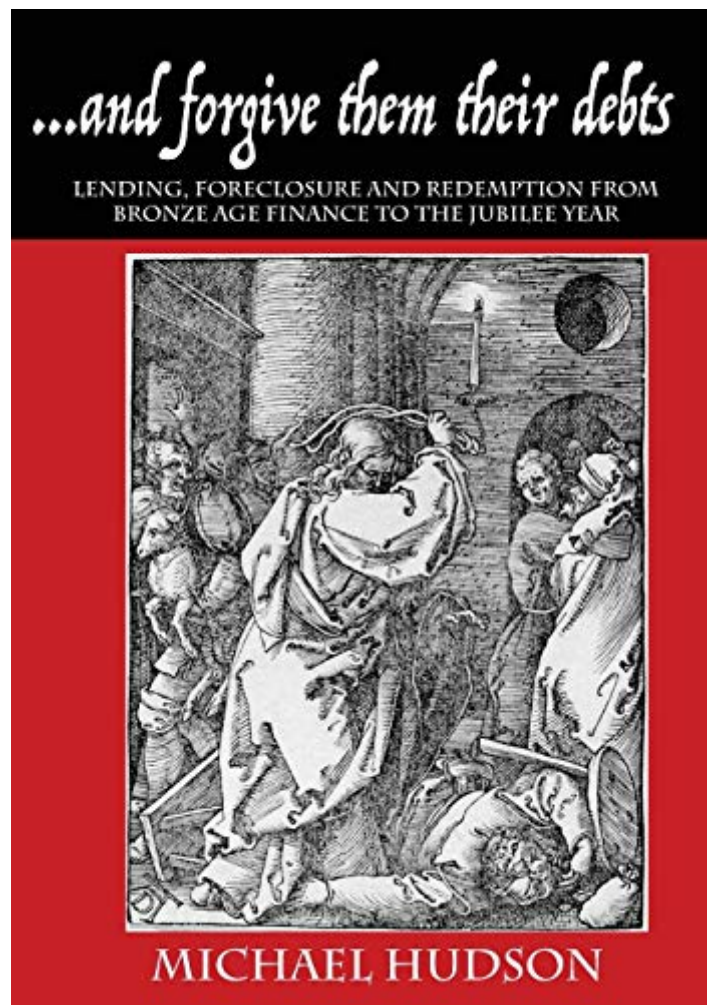
Takže si myslím, že je to opravdu cenný důležitý bod a bude se také propojovat s dalšími body, které budeme dělat o tom, jak v podstatě Spojené státy za poslední a půl století, nebo určitě za poslední století, zvládly tuto techniku. profitovat z válek, které často – které může podněcovat nebo jinak povzbuzovat, tisíce mil daleko. A myslím, že to bylo velmi důležité.

A také jste, Michaeli, řekl, že Spojené státy drží sazby nízko, aby v podstatě donutily soukromý sektor k financování – v podstatě k půjčování peněz Německu. Ale také se stalo, že USA v této době, ačkoli chtěly skutečně vydělat dolar světovými penězi, protože libra už toho nebyla schopna, zjistily, že to tak snadno nedokážou.

A nějakou dobu to podporovalo jakési „kondominium dolar-libra“, abych tak řekl, společný systém dolar-

libra. A v zájmu toho, USA také držely nízké úrokové sazby na počátku a v polovině 20. let, aby v podstatě povzbudily Británii k návratu ke zlatu po přestávce po první světové válce.

A nakonec opravdu důležitý bod, který je velmi kriticky důležitý, částečně proto, že je tolik lidí, kteří si myslí, že nějakým způsobem by zlatý standard všechno vyřešil. Je důležité si pamatovat, že zlatý

standard byl typicky docela deflační, protože v podstatě, jak jsme si řekli na začátku, mají kapitalismus a peníze zvláštní druh vztahu, protože kapitál lze akumulovat pouze v penězích.

Proto kapitalisté chtějí, aby si peníze uchovaly svou hodnotu. Takže to, co kapitalisté potřebují od peněz, aby si zachovali svou hodnotu, je omezit jejich nabídku, protože to je jediný způsob, jak kapitalistické státy vědí, jak vydělat peníze, aby si zachovaly svou hodnotu.

Ale zároveň, aby peníze usnadnily expanzi kapitalismu, aby usnadnily stále širší akumulaci, potřebujete, aby byly peníze v dobré nabídce, takže deflační měnový řád je špatná věc.

Takže kapitalisté v podstatě chtějí mít svůj dort a jíst ho také, a nemohou mít obojí současně, takže jsou vždy v tomto problému. Zlato je typicky deflační, protože je to umělý způsob omezování nabídky peněz, aby si peníze uchovaly svou hodnotu, protože nemá žádný racionální způsob, jak rozhodovat o investičních prioritách a tak dále, takže to může dělat pouze v tato móda.

Nyní, ano, chci říci několik dalších věcí, které se týkají této druhé otázky, tedy toho, co se stalo v meziválečném období.

Poslední věc, kromě toho, co říká Michael – poslední věc, která se stala, je Keynesův návrh Bretton Woods. To znamená, Keynesi, aby – V meziválečném období byla velká deprese, zhroutil se mezinárodní obchod a platební systémy, panovala velká nejistota, měny byly vůči sobě velmi kolísavé. A to neusnadňovalo zotavení.

Byla tedy velká konference, protože bylo jasné, že spojenci válku vyhrají, zvláště po roce 1943 a Stalingradu bylo jasné, že válku vyhrají spojenci, bylo to jen otázkou času.

Takže poválečné plánování, plánování na poválečné období začalo vážně. Velká část tohoto plánování se odehrála v letovisku New Hampshire s názvem Bretton Woods. A z toho vzešly systémy mezinárodního ekonomického řízení po druhé světové válce, které zahrnují OSN, zahrnuje Světovou banku, Mezinárodní měnový fond.

A vzhledem k tomu, že snaha o vytvoření Mezinárodní obchodní organizace selhala, museli přijmout dočasné ujednání, kterým byly Všeobecné dohody o clech a obchodu, které se po roce 1995 staly Světovou obchodní organizací.

Abychom tedy porozuměli – z našeho pohledu je velmi důležité porozumět návrhům, které Keynes učinil v Bretton Woods

Jak vidíte na tomto diagramu, Keynes v podstatě dorazil do Bretton Woods jako vedoucí britské delegace. Británie zažila mezi dvěma válkami něco, co lze popsat pouze jako nejstrmější pokles moci a postavení, jaký kdy země poznala.

Protože v roce 1914 byla Británie na vrcholu největší říše, jakou kdy svět poznal, a největším věřitelem světa. A v průběhu dalších třiceti let Británie z těchto pozic ustoupila. Jeho průmysl byl stále více nekonkurenceschopný, jeho finanční držení nad světem a měnové držení světa klesalo. Jeho kolonie začínaly být neklidné a hrozila dekolonizace.

Keynes tedy dorazil do Bretton Woods se souborem návrhů, které by umožnily mnohem oslabené zemi, jako je Británie, stále se pokoušet prosazovat politiku, která je prospěšná pro Brity a britskou ekonomiku.

Byl si velmi vědom a věděl, mimochodem, lépe než prakticky kdokoli, jak funguje systém zlato-libra, protože jeho první kniha *Indian Currency and Finance* nebyla o ničem jiném.

Věděl tedy, že doba, kdy tato opatření mohla fungovat, je minulostí a že jsou zapotřebí nová opatření. Byl si také velmi dobře vědom toho, že Británie nejenže již není hlavní hlavou světového systému, ale že nyní existuje větší rozptyl produktivní síly a finanční síly po celém světě.

Přijel tedy do Bretton Woods s originálním souborem návrhů a já podtrhuji „originální“, protože během mnoha vyjednávání měly tendenci se zmenšovat a mnoho lidí si myslí, že poválečný systém, který jsme nakonec dostali, byl výsledek Keynesových návrhů, ale ve skutečnosti to byl výsledek Keynesovy případné porážky.

Ale důvod, proč je velmi důležité porozumět tomu, co navrhl, je ten, že nám to poskytuje rámec myšlení, který nám umožňuje vidět, co je na poválečném systému špatného.

V podstatě tedy navrhl, že by měla existovat multilaterálně vytvořená nová měna. Řekl, že kvůli potřebě lepšího jména tomu budu říkat „bancor“ – a to je to, co vidíte dole na obrazovce se zelenou tečkou.

A hodnota bancoru, řekl Keynes, bude záviset na hodnotě třiceti komodit – třiceti nejvíce obchodovaných primárních komodit.

Pamatujte, že minule jsme diskutovali o tom, že primární komodity jsou kriticky důležité, protože primární komodity jdou do výroby všeho ostatního. Takže ať už je to ropa, železná ruda nebo měď, nebo co máte, pšenice a tak dále, tyto primární komodity jdou do výroby všeho ostatního. Každá ekonomika je potřebuje, a proto jsou jejich ceny pro každou ekonomiku kriticky důležité.

Takže [bancor] by nebyl založen na zlatě – zlato bylo jednou ze třiceti komodit – ale na těchto třiceti primárních komoditách.

Ponzi Scheme

End of History

R2P

Factoid

Bubble Illusion

Austerity

Tax Shift

Junk Bonds

Financialization

IS FOR

JUNK ECONOMICS

Monopoly

Privatization

Ownership Society

Too Big to Fail/Jail

Mathiness

Race to the Bottom

Makers and Takers

IMF Riots

Greed

Free Lunch

Gold

Kleptocrat

Sanctity of Debt

**A Guide to Reality
in an Age of Deception**

Michael Hudson

Bancor by vydávala organizace, která obdržela ??? s názvem Mezinárodní clearingová unie (ICU). A bancor by se nepoužíval jako domácí měna. Ty a já bychom to nepoužili k nákupu jídla v restauraci nebo tabulky čokolády. Pouze centrální banky jej mohly použít k vyrovnání nerovnováh.

Řekněme tedy mezi dvěma zeměmi, pokud jedna země vyvezla zboží v hodnotě 50 USD do jiné země a tato země vyvezla zboží v hodnotě 70 USD do první země, pak nerovnováha není 50 USD + 70 USD (130 USD), nerovnováha je pouze 20 USD (70 USD) - 50 dolarů).

To byly nerovnováhy, k jejichž vyrovnání měl být použit bancor.

A další důležitá věc na bancoru je, že země mohly koupit bancor, ale nemohly bancor prodat. Museli by tedy koupit bancor, aby vyrovnali svou nerovnováhu, ale jakmile to udělali, nemohli ho prodat, takže to znamenalo, že – myšlenkou bylo, že země by měly být odrazovány od hromadění příliš velkého množství bancoru a způsob, jakým by mohly použít to k nákupu jiných věcí a vyrovnat si navzájem účty, své nerovnováhy mezi sebou, ale nemohli to použít k tomu, řekněme, investovat v cizí zemi nebo co máte. Takže mohli koupit bancor, ale nemohli prodat bancor [zpět na JIP].

To vše – bylo zde několik dalších důležitých věcí.

Za prvé, tento systém by fungoval pouze v systému kapitálových kontrol.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Myšlenka byla, že nemůžete řídit svou ekonomiku, například pro plnou zaměstnanost, pro vysokou úroveň aktivity, pokud nejste schopni kontrolovat příliv a odliv financí.

A to je velmi důležité, protože, víte, v poslední době, zejména po 80. a 90. letech, kdy tolik zemí zrušilo kapitálovou kontrolu, jsme byli požádáni, abychom si zvykli na myšlenku, že nemít kapitálovou kontrolu, *ale volné kapitálové toky*, je zcela přirozené a žádoucí. Ale ve skutečnosti tomu tak není.

Říká se nám, že například existuje takzvaná „svatá trojice“. To znamená, že můžete mít stabilní měnu, nezávislou měnovou politiku a volné toky kapitálu.

[Ale opravdu], nemůžete mít všechny tři věci najednou. Musíte si vybrat jednu z nich.

Většina lidí říká, že si v podstatě musíte vybrat buď jedno, nebo druhé, ale ponechat volné toky kapitálu otevřené.

Ve skutečnosti *to* může být nejsnáze, protože všechny země potřebují stabilní měnu a nezávislou zahraniční politiku. Je tedy velmi důležité vědět, že kapitálové kontroly jsou velmi kriticky důležité.

A také země ruší kontrolu kapitálu – ne proto, že by to bylo výhodné pro vás nebo pro mě a pro obyčejné lidi. Zrušují kapitálové kontroly, aby bohatí lidé mohli snadno brát peníze do a z ekonomik. A je to zcela proto, aby si mohli vzít své peníze, kam chtějí; mohou uniknout daním; mohou hledat lukrativnější příležitosti. Ale to nám nepomůže.

A posledním prvkem, který Keynes ve svém brettonwoodském systému navrhl, byla úprava věřitelů.

To znamená, že pokud máte obchodní nerovnováhu, nebudou přetrvávat. To se liší od systému, který máme dnes, kdy některé země mají trvalé obchodní přebytky a jiné země přetrvávající obchodní deficity a podobně také některé země vytrvale vyvážejí kapitál, jiné země vytrvale kapitál dovážejí, což vede k akumulaci velkých nerovnováh.

Všechny tyto druhy bilancí by se navíc vyrovnaly nejen tím, že by se na slabší část, na země s deficitem obchodní bilance a země s kapitálovým deficitem, uložilo přizpůsobení – nebo, to znamená, aby si utáhly opasky a *přiměly je vyvážet* . více a tak dále. Bylo by také uvaleno na silnější stranu tím, že by země méně vyvážely a více dovážely v případě obchodní nerovnováhy.

Zásadně důležitá byla také úprava věřitelů. To znamená, že pokud vyvážíte příliš mnoho zboží nebo kapitálu, *budete* muset snížit svůj exportní přebytek, buď více dovážet, nebo méně vyvážet, vyberte si. Keynes to považoval za důležité a ve skutečnosti to učinil součástí struktury systému tím, že v podstatě poukázal na to, že jelikož nemůžete prodávat bancor a můžete pouze hromadit bancor, jaký

mělo smysl hromadit něco, co lze použít pouze k vyrovnání nerovnováhy?

Takže to bylo hlavní.

A za druhé, nemohli jste akumulovat bancor za určitý bod. Pokud byste to udělali, pak by to bylo v podstatě rozděleno na financování rozvoje v různých částech světa, které to potřebovaly.

Tak tohle byla struktura systému, kterou Keynes přinesl do Bretton Woods. A v podstatě ji zrušily Spojené státy, které neakceptovaly, že by jakákoli jiná taková multilaterální měna mohla být světovými penězi, protože chtěly, aby byl dolar světovými penězi.

Mluvil jsem hodně, takže bych měl dát Michaelovi šanci, aby přišel a dodal, co chce k této záležitosti.

MICHAEL HUDSON : No, co chci dodat, je *důvod* , proč Keynes učinil tyto návrhy. Čemu se snažil vyhnout?

No, snažil se vyhnout tomu, že Anglie byla na mizině. Abyste tomu porozuměli, musíte pochopit, jak americkou strategií během druhé světové války bylo dívat se na Anglii jako na svého hlavního potenciálního poválečného soupeře.

V roce 1942, kdy Spojenci získali své první velké vítězství, u El Alameinu, Churchill pronesl svůj slavný projev a řekl: „Toto není začátek konce, ale konec začátku. [“Tohle není konec. Není to ani začátek konce. Ale to je možná konec začátku.” – red.]

KILLING THE HOST

How Financial Parasites and Debt
Destroy the Global Economy

MICHAEL HUDSON

Co je to ten "začátek"? Začátek byl skutečně formován v Lend-Lease. Když se Amerika zapojila do války, diskutovalo se: „Jak budeme zásobovat spojence výzbrojí? Nemůžeme mít mezi sebou dluhy jako předtím. Budeme si muset vyjednat nějaký způsob platby. Anglie teď nemůže platit peníze, ale to, co zaplatit *může*, je vzdát se svého impéria. Může to ukončit oblast Sterlingů. Může souhlasit s tím, že se stane satelitem Spojených států a v podstatě se přinutí k depresi a bankrotu po druhé světové válce jako cena za to, že jí poskytneme podporu.“

V podstatě to byl Lend-Lease.

Radhika mi včera připomněla, že wikipedia [stránka] na Lend-Lease říká: „Pomoc byla poskytnuta zdarma na základě toho, že taková pomoc byla nezbytná pro obranu Spojených států.“

Když se podíváte na můj *super imperialismus*, má celou kapitolu o půjčce a pronájmu, která popisuje jednání, ke kterým došlo, tam a zpět. Na čem Kongres Spojených států trval, byla cena Lend-Lease. Bylo tam několik cen.

První bylo, že – až bude mír, Anglie se vzdá svého systému imperiálních preferencí. To je to, o čem Radhika dříve diskutovala, jak Anglie vytvořila říši závislých kolonií.

Císařská preference znamenala, že Anglie bude upřednostňovat obchodní – tarifní – svým koloniím, členům svých říší.

To bylo velmi důležité, protože během 2. světové války Indie, Egypt, Argentina a další dodavatelé surovin vybudovali obrovské úspory v příjmech, které získali. Spojencům prodávali své obilí, těžební materiály, všemožné věci. A spojenci jim platili a oni si vybudovali obrovské mezinárodní zůstatky.

Britské kolonie měly deset miliard dolarů, které ušetřily během války. Nejen, že existovala imperiální preference, ale tyto zůstatky byly zablokovány. Anglické kolonie řekly: „Tyto zůstatky v oblasti Sterling Area můžete použít k platbě jiným zemím oblasti Sterling Area, konkrétně nám v Anglii.“

Celá myšlenka byla taková, že Anglie doufala, že po druhé světové válce budou všechny tyto zůstatky, které její kolonie vybudovaly, vynaloženy na vývoz [Anglie] a to [Anglii] umožní mít plnou zaměstnanost namísto masové nezaměstnanosti, která vedla ke generální stávce.

Takže Spojené státy v podstatě – to byl začátek amerického „pořádku založeného na pravidlech“. Pořadí založené na pravidlech znamená – je to dvojitá metr. "Máme jeden soubor pravidel [pro nás], jeden soubor pro ostatní."

Anglie musela souhlasit se zrušením systému imperiálních preferencí a nechat země utratit svých deset miliard dolarů kdekoli – to znamená i ve Spojených státech.

Ale Spojené státy neslíbily, že sníží svá cla a umožní těmto zemím vydělávat peníze na Spojených státech. To měla udělat pouze Anglie. Jistě si vzpomenete, co řekl Henry Kissinger: „Být nepřítelem Spojených států je nebezpečné, ale být spojencem je fatální.“

Anglie byla spojencem a stala se osudnou.

Dalo by se tedy říci, že Lend-Lease bylo vítězstvím Ameriky nad spojenci, i když probíhala druhá světová válka. Především proti Anglii, protože na Anglii bylo pohlíženo téměř se stejnými obavami, jako se Amerika obávala socialismu.

Stejně jako socialistické ekonomiky měly své kapitálové kontroly a cenové dotace, Anglie se Americe jevila jako plánovaná ekonomika do té míry, že chtěla, aby její vlastní ekonomika rostla – aby byla zaměstnána její vlastní pracovní síla, místo americké pracovní síly. . Británie tedy musela souhlasit s „volným trhem“, který ukončil imperiální preference. Muselo také souhlasit s tím, že nebude devalvovat libru, aby byl její vývoz důležitější. Anglie – když Lend-Lease ustoupila – jakmile válka skončila, do týdne, stalo se to velmi rychle, kvůli atomové bombě na Japonsko – Anglie doufala, že válka bude trvat o rok déle, takže bude mít šanci urovnat věci více v její prospěch.

Ale najednou to prasklo, potřebovalo peníze a Amerika samozřejmě řekla: „Teď, když už není válka, nemusíme vám poskytovat žádnou podporu, ale dáme vám půjčku, ale máte souhlasit s tím, že do roku 1949 nebude devalvovat libra. Musíte držet libry za tak vysokou cenu, že si nikdo nemůže dovolit kupovat váš export.“

A [USA] řekly: „Víme, že pan Churchill bude milovat, je tu jedna velká výhoda. Bez exportu budete mít masovou nezaměstnanost. Bez masové nezaměstnanosti budete mít nízké mzdy. Vy vyhrajete válku proti práci a my vyhrajeme válku proti vám.“

To byla v podstatě dohoda, která byla uzavřena, a v podstatě to byly zahraniční politické agentury.

Spojené státy – když se podíváte na debaty během Lend-Lease a britské půjčky, Kongres řekl: „No, víte, říkají, že potřebují peníze. Ale pokud opravdu potřebují peníze, mají spoustu majetku. Ať prodají olej Shell do Spojených států. Ať pan a paní Astorovi dají své bohatství na blok. Mají spoustu věcí, které nám mohou dát.“

Jinými slovy, s Británií zacházeli jako s zkouškou toho, jak bude Mezinárodní měnový fond (MMF) po 50. letech jednat se zeměmi třetího světa.

Musíte zaplatit zahraničnímu věřiteli, prodat všechna svá aktiva, prodat svůj veřejný majetek, svá těžební práva, svou veřejnou infrastrukturu.

To je v podstatě to, co Spojené státy trvaly na tom, aby Británie udělala. A tím, že [Británie] souhlasila s veškerou touto ekonomickou kapitulací, Spojené státy šly do zbytku Evropy a řekly: „Dobrá, máme Británii, aby s tím souhlasila. Toto je *hotová věc*. Buď se k nám přidáš, nebo ne. Buď jsi s námi, nebo bez nás.“

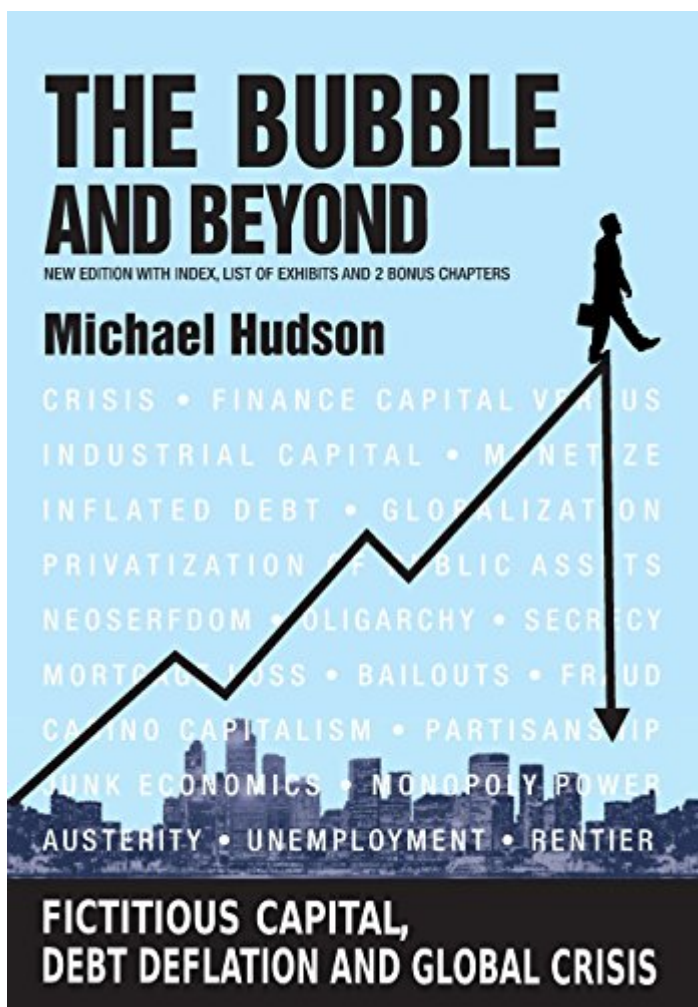
Nepotřeboval jsi, aby to řekl George W. Bush. To byla politika, se kterou Amerika šla do Evropy. Anglie vždy, od té doby, vystupovala jako zástupce Ameriky; jako beranidlo Ameriky. Vyprodá se a pak dá Americe vzor, který může vnutit jiným zemím.

Takže v podstatě MMF, když byl strukturován, měl tento systém prosadit.

Co řekl Keynes – důvod, proč předložil tuto myšlenku bancoru, kterou popsala Radhika, je ten, že popsal: „Věřitelské země mají morální závazek, který chceme převést do právního závazku, umožnit dlužníkům je zaplatit. Nemůžete říci, že jste věřitel poskytující půjčku, pokud zabráníte zemím splácet půjčku.“

Keynes řekl, že klíčovým prvkem v jeho návrhu pro Mezinárodní měnový fond byla doložka o „vzácné měně“. Že by si země půjčily tuto speciální měnu MMF, bancor – akumulovaly by ji.

Ale pokud by nějaká země hospodařila s udržitelným přebytkem po dobu delší než sedm let – a víme, jakou zemi měl na mysli, Spojené státy –, pak by přebytek byl vymazán, protože byl tak velký, že by byl nesplacitelný.

Tato logika je přesně tou logikou, kterou Keynes použil v debatě o reparacích ve dvacátých letech 20. století, když řekl: „Podívejte se, co se stalo. Když reparace nemohly být zaplaceny, svět konečně viděl realitu a zrušil reparační dluhy, dluhy mezi spojenci. Můj systém s bankorem je navržen tak, aby to zapsal do zákona.“
Přihlaste se k odběru nových sloupců

„Že pokud země“ jako Spojené státy – [Keynes] [ve skutečnosti] žádnou zemi nezmínil – „je zemí

s chronickým přebytkem a další země budou chronickými dlužníky, v určitém okamžiku bude tato nerovnováha odstraněna. To je způsob,

jakým vytvoříme tržní rovnováhu. Vytvoříme tržiště, které bude mít pravidla, která zabrání tomu, aby trh převedl veškeré bohatství světa do věřitelských zemí a zbankrotoval dlužné země a vnutil jim depresi.“

Spojené státy řekly: „To je to, co chceme! Chceme, aby MMF vynutil depresi na zbytek světa, protože pak můžeme požádat Argentinu a Chile a Latinskou Ameriku a Asii, aby udělaly přesně to, co Anglie. Dlužíte nám peníze – prodávejte svou veřejnou infrastrukturu. Prodejte svá práva na ropu. Prodejte svá práva na nerosty.“

A v zásadě, když se podíváte na debatu o Keynesových návrzích a na to, co napsali britští politici ve Sněmovně lordů, uvidíte, že je to všechno vysvětleno.

Sněmovna lordů varovala, že se tak stane. Zastánci bojující proti dělníkům, hlavní protidělnické straně, byla samozřejmě Strana práce. A Labour Party řekla: "Musíme souhlasit s Američany." I když to bude masová nezaměstnanost, jsou to Američané."

Konzervativci bojovali proti bankrotující práci. Labouristická strana ještě před Tonym Blairem prosazovala boj proti Keynesovým návrhům a chtěla ubohou kapitulaci Spojeným státům.

A v podstatě se tak stalo.

Ukázalo se, že úkolem MMF je přehrát smlouvy o půjčce a pronájmu a britskou půjčku z roku 1945 – jde o půjčování exportním zemím třetího světa. Její hlavní směrnicí bylo podporovat tamní závislost. Ale dostanu se do 50. let 20. století poté, co Radhika provedla přechod od toho, co udělal Keyenes, k tomu, co se stalo po druhé světové válce.

RADHIKA DESAI : Díky Michaele. Opět opravdu velmi zajímavé a nutí mě to přemýšlet o několika věcech, o kterých jsem si myslel, že bych je zde měl zmínit.

Nejen, že záznam na wikipedii je špatný, ale že tento Lend-Lease byl v podstatě bezplatnou pomocí. Jak podotýkáte, velkou cenou, kterou bylo třeba zaplatit, bylo v podstatě vzdání se národní suverenity. V podstatě souhlasíte s tím, že uděláte to, co po vás Spojené státy chtějí v důležitých politických otázkách.

Ale je tu i něco dalšího.

Ve skutečnosti si země jako Spojené království velmi dobře uvědomovaly, co USA dělají, a že konečnou hrou, kterou USA hledaly, bylo v podstatě být věřitelem, který by pak mohl diktovat, ne-li splácení, tak v podstatě diktovat politiku.

A aby se Británie nedostala do této situace, velkou část Lend-Lease se v podstatě snažila prodat aktiva co nejvíce, co mohla, aby to stejně zaplatila. Takže ve skutečnosti to bylo v převážné většině případů jak peněžně zapláceno, tak to bylo také zapláceno z hlediska politiky kapitulace.

A velmi kritická politika. Chci říct, pokud byste si mohli koupit takové politiky, ve skutečnosti jsou levné.

A za druhé, tato diskuse je velmi důležitá z pohledu dneška, protože jak možná někteří víte, myšlenka Lend-Lease byla oprášena a znovu uvedena do praxe vůči Ukrajině. A pravděpodobně o tom budeme diskutovat v pozdější show, protože máme v úmyslu udělat jednu o politické ekonomii a geopolitické ekonomii ukrajinské války.

Je ale důležité říci, že si opět většina lidí myslí, že pomoc poskytovaná Ukrajině, Lend-Lease a tak dále, jsou zdarma. není. Spojené státy používají kartu. Na konci této války, ať už se to stane, bude Ukrajina nebo jakákoli entita nástupcem Ukrajiny, protože bude stejně pravděpodobné, jako nepřítel zmenšená entita, zatížena velkým účtem.

A pokud to nemůže platit, tím lépe, protože Spojené státy budou moci diktovat politiku. Takže tak či onak, lidé – nejenže právě teď ničí Ukrajinu, ale ještě ji budou ždímat.

Ještě bych měl dodat jednu věc.

Spojené státy, protože v podstatě požadovaly, aby Spojené království po určitou dobu nedevalvovalo – až do roku 1949 a tak dále – to také skončilo – a také to skončilo získáním kolonií Británie ve svůj prospěch.

Protože kolonie v podstatě nechtěly kupovat věci za nadhodnocené libry a řekly: „Proč nemůžeme použít naše libry, protože to jsou naše libry?“

Pamatujte, že toto je také doba, kdy se tyto kolonie jedna po druhé stávají nezávislými, a řekli si: "Proč to nemůžeme použít k nákupu amerického zboží?" Protože samozřejmě v té době, kdy byla velká část produktivní kapacity světa zničena po celém světě, byly Spojené státy jedinou významnou ekonomikou, která zůstala stát, a jedinou velkou ekonomikou schopnou vyvážet věci, které by kolonie mohly chtít.

A pak, konečně, Michael poukázal na celý tento bod o úsporných opatřeních, celý tento bod o tom, jak v podstatě výlučně vyrovnání dlužníka – což je opak toho, co chtěl Keynes.

Keynes chtěl přizpůsobení věřitelům – mít výhradně přizpůsobení dlužníkům znamená, že slabší stranu ještě více oslabíte tím, že si utáhnete opasek tím, že snížíte spotřebu tím, že na ně uvalíte recesi a tak dále.

A z tohoto pohledu opět pamatujte, že to není jediný způsob, jak splatit svůj dluh. Ve skutečnosti existují dva velmi odlišné způsoby splácení dluhu. A myslím si, že je důležité na ně pamatovat, když se snažíme tato opatření posuzovat.

Jedním z nich je, ano,
omezíte svou spotřebu –
řeknete, dobře, když vám
dlužím x částku dolarů,
omezím svou spotřebu,
nebudu jíst, nebudu si
vytápět dům , a jdu splatit
dluh.

Někteří lidé to zvládnou s
menšími obtížemi, pro jiné to
bude příliš velký problém, a
pro společnosti vytvářející
všeobecnou bídu tím, že platí
dluhy těmito způsoby a také
způsobují bídu těm, kteří to

nejméně snesou, jako jsou pracující lidé, chudí atd. cetera.

Existuje však další způsob, jak splatit dluh, a to zvýšení vaší schopnosti splácet. Takže investujete do této společnosti a její výrobní kapacity. Nebo, pokud mluvíte o jednotlivci, řeknete: „Dobře, chci se zatím zadlužit, budu se trénovat jako ten či onen, zvýším svou schopnost vydělávat a pak to splatím. dluh.“

Toto je velmi odlišný způsob a Keynes chtěl zavést tento způsob splácení dluhu ve svých představách o

Mezinárodní clearingové unii

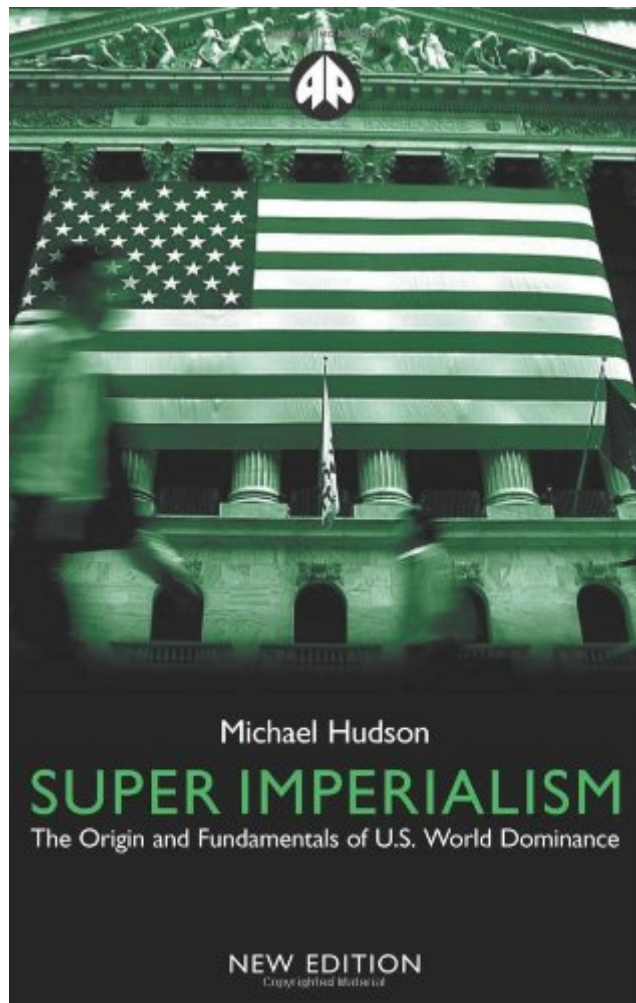
a dolaru a tak dále. Aby to nezpůsobovalo takovou bídu.

Ale Spojené státy chtěly opak.

A tak se nyní pomalu dostáváme ke třetí otázce, týkající se dolarového systému v letech 1945 až 1971, kdy bylo přerušeno zlaté spojení dolaru. Jak přesně to fungovalo?

Takže v podstatě, než se tam dostaneme, je důležité si zapamatovat několik věcí. Jeden z nich, jak jsem hovořil ve své *Geopolitické ekonomii*, Spojené státy mohly vidět, že systém libry slábne již na počátku dvacátého století.

A během období, o kterém jsme právě mluvili – dvou světových válek, Velké hospodářské krize a tak dále – Spojené státy v zásadě kalkulovaly své politické kroky tak, aby se pokusily realizovat možnost, že by dolar nahradil libru jako světové peníze.

Spojené státy se v podstatě považovaly za zemi, která nahradí Spojené království.

USA samozřejmě věděly, že nikdy nebudou schopny získat impérium o velikosti, jakou měla Británie, ale v podstatě by se pokusily říct:

„Na to zapomeňte, ale pokusíme se udělat z dolaru světovou měnu. Problém s tím byl samozřejmě v tom, že systém libry se spoléhal na impérium. Pokud jste [neměli] impérium, měli byste to docela těžké. Budete se muset zapojit do některých pěkně stinných podvodů, abyste dolar vydělali na světové peníze.

Ale tato touha ze strany USA tu byla celou dobu. Spojené státy byly vždy expanzivní společností. A pokud čtete kritické historiky a spisovatele o USA, jako jsou Charles a Mary Beardovi nebo v poslední době William Appleman Williams nebo Andrew Bacevich a tak dále.

Všichni tito lidé zdůrazňovali, že Spojené státy byly vždy expanzivní. Ospravedlňuje to slovy: „Vždy vyrábíme více, než dokážeme spotřebovat, a vytváříme více kapitálu, než můžeme zaměstnat. Potřebujeme, aby se nám otevřel celý svět.“

Takže myšlenky Manifest Destiny, Frontier Thesis, Monroe Doctrine – všechny tyto myšlenky ospravedlňovaly americký expanzionismus. A jak jsem řekl, počátkem dvacátého století Spojené státy ve skutečnosti učinily tento všeobecný rozpínavost své historie velmi zaměřeným na to, aby se dolar stal světovými penězi.

A ještě jeden předběžný bod, než se podíváme na to, jak fungoval dolarový systém.

Michael diskutoval o peněžním imperialismu, a to je opravdu dost důležité. Protože když se podíváte na myšlenky – minule jsme zmínili teorii stability hegemonie – teorie stability hegemonie není ve skutečnosti teorií, je to skutečně [ideologický] diskurs ospravedlňující roli dolaru ve světě. A tak to nebývá nijak zvlášť konzistentní.

Takže někdy vidíte, že hegemonie je – mluví o hegemonii, jako by to byla produktivní převaha. Nejkonkurenceschopnější zemí je vedoucí země světa.

A jindy se mluví o zemi, jejíž měnu svět akceptuje.

Ale to jsou dvě zcela odlišné věci. A je to zajímavé z jednoho úhlu pohledu, protože jsme již viděli, že provozování systému libry ve skutečnosti nepříznivě ovlivnilo britskou produktivní ekonomiku. Protože to vyžadovalo finanční systém, který byl opakem toho, co vyžaduje expandující, produktivní ekonomika. Byl to úplný opak toho.

Proto není divu, že britský monetární imperialismus – tedy systém zlatých librů – se shodoval s obdobím, kdy Británie poměrně rychle ztrácela výrobní převahu ve srovnání s ostatními zeměmi.

Jak budeme diskutovat – pravděpodobně v minulém pořadu, když budeme diskutovat o posledních dvou otázkách – ukážeme, že pokus Spojených států napodobit toto, je to jeho druhá fáze, která se stala velmi závislou na určitých typech financionalizace – že se také shodoval s rychlým poklesem konkurenceschopnosti USA.

To znamená, že všichni lidé, kteří mluví o dolaru a říkají, že dolar je přirozeně světovými penězi, nejen před lidmi skrývají náklady, které platí zbytek světa, ale také před vámi skrývají, že američtí dělníci – USA pracovníci, dokonce i američtí malí podnikatelé – platí za tento šílený systém.

Již tento monetární imperialismus byl známkou rozšiřující se multipolarity, protože ukázal, že Británie již nemá produktivní dominanci. díky svému impériu by do jisté míry uplatňovala měnovou dominanci. Ale i to bylo omezeno časem.

Nyní, v podstatě, jak jsem řekl dříve, Spojené státy nenechaly světu jinou možnost, než přijmout dolar jako světovou měnu tím, že jednoduše zrušily všechny alternativní plány. Jednoduše řečeno, že svět nemůže dospět k žádné multilaterální dohodě, nehodlá spolupracovat.

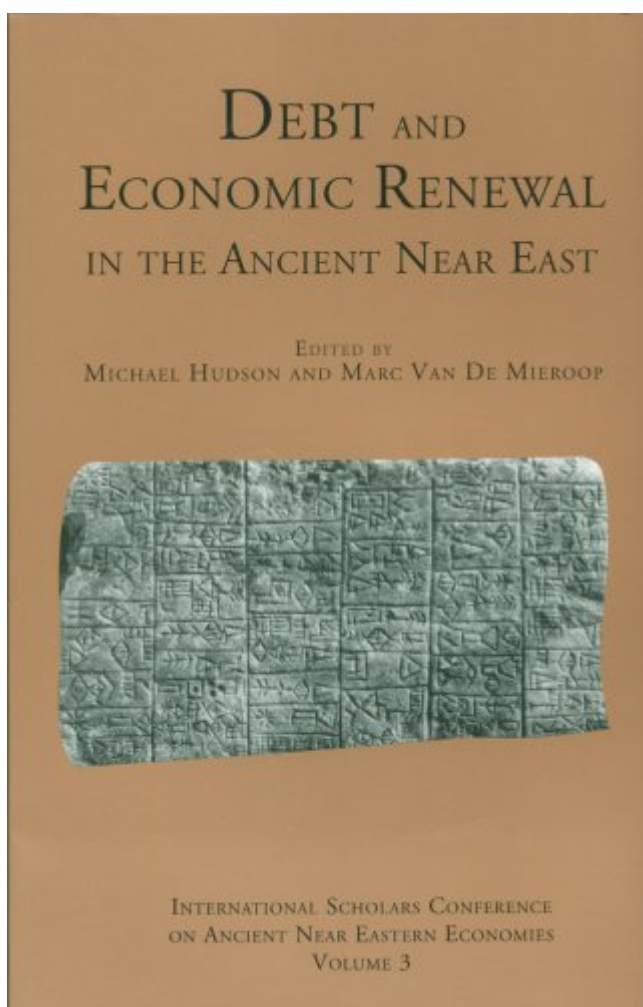
Takže nám [zastánci] teorie stability hegemonie říkají, že dolarový systém fungoval dokonale dobře až do roku 1971 a poté se objevily malé (nepochopitelné) potíže a zlaté spojení dolaru muselo být přerušeno.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

A v každém případě to byl mistrovský tah. Ale přesto všichni lidé, kteří mluví o americké hegemonii, mají sklon myslet si, že období po druhé světové válce do roku 1971 bylo obdobím dolarové hegemonie a americké nebo americké hegemonie.

Pokud se ale skutečně podíváme na realitu období od roku 1945 do roku 1971, vidíme opak. To, co vidíme, je extrémně bouřlivých pár desetiletí a půl.

Takže v podstatě lze příběh zkomprimovat do následujícího.

Za prvé, bez impéria by dolar nemohl vyvážet kapitál do zbytku světa. Bylo to trochu po Marshallově plánu, ale Marshallův plán sám o sobě je totálně vychvalovaný. Pro evropské oživení, které se z velké části dělo vlastní silou, to opravdu nebylo nutné. A co víc, zásluhy na Marshallově plánu, které byly uděleny Evropě, byly také spojeny s mnoha řetězci, včetně těch, kvůli kterým tato pomoc Evropě nijak zvlášť nepomohla. Ale přesto USA nemohly vyvážet mnoho kapitálu.

Takže v podstatě to, co USA

začaly dělat, bylo nakonec – když toto období vývozu kapitálu skončilo – v podstatě začaly dodávat světu likviditu prostřednictvím deficitů.

Takže je tomu naopak – Británie byla věřitelským státem světa, když řídila tento systém zlata a libry, a mohla to udělat díky svému impériu. Bez impéria by USA mohly řídit dolarový systém pouze tím,

že by hospodařily s deficitem, tím, že by se světu stále více zadlužovaly. Ve 40. letech 20. století jsme měli zvláštní období, kdy Spojené státy – díky devastaci zbytku světové ekonomiky a velké podpoře, kterou válka americké ekonomice poskytla – provozovaly obrovské exportní přebytky.

A protože když provozujete exportní přebytek, svět *vám* musí zaplatit dolary, spíše než vy dávat dolary k dispozici zbytku světa. Všeobecně panoval nedostatek dolaru.

Marshallův plán nebyl ve skutečnosti schopen tento nedostatek dolaru zmírnit. A samozřejmě v důsledku toho se evropské ekonomiky místo toho, aby se otevřely volnému obchodu, přirozeně rozhodly chránit se co nejvíce, protože musely pečlivě řídit vztahy mezi svými ekonomikami a zbytkem světa, aby zachovaly vzácné devizy.

Takže taková byla situace. Byl tu dolarový systém, neexistovala žádná alternativa, ale ani nefungoval nijak zvlášť dobře. A rozhodně nepřispívat k oživení světa.

Ve skutečnosti jediný Keynesův návrh, který skutečně přežil, když Spojené státy zrušily Keynesův návrh, byly kapitálové kontroly. USA musely akceptovat, že pokud evropské země nebudou praktikovat kapitálovou kontrolu – tedy řídit příliv a odliv peněz ze svých ekonomik a do svých ekonomik – dojde k tak velké hospodářské devastaci, a to by mohlo jen zvýšit atraktivitu komunismu v západní Evropě.

A tomu se mělo za každou cenu vyhnout, takže Spojené státy přijaly kapitálovou kontrolu.

Kapitálové kontroly byly to, co umožnilo všem těmto evropským ekonomikám organizovat své zotavení s velkým zapojením státu, velkým státním vlastnictvím atd. Ale dovolili jim to zorganizovat. Takže se jim to podařilo a do roku 1958 byli dostatečně zotaveni, aby mohli konečně učinit měny směnitelnými. A samozřejmě s konvertibilními měnami těchto zemí by mohly při svém obchodu používat i měnu toho druhého.

A téměř přes noc se to, co byl nedostatek dolarů, změnilo v přebytek dolarů. Nikdo nechtěl dolary, protože to byly evropské měny mnohem silnějších ekonomik, které se stávaly směnitelnými. Pamatujte, že většina růstu v období po druhé světové válce se odehrála v zotavujících se ekonomikách.

Takže v podstatě došlo k přebytku dolarů. A také kolem této doby jste také začali pozorovat první poválečné poklesy amerického exportu. Tyto poklesy exportu by se nakonec staly obchodními deficity, ale o tom můžeme diskutovat jindy.

A také v této době slavný belgický ekonom Robert Triffin navrhl, že na zásobování světa likviditou prostřednictvím deficitů je něco neodmyslitelně špatného.

V té době, pamatujte, tyto deficity nebyly způsobeny obchodními deficity, ale kvůli vojenským výdajům USA v zahraničí během korejské války a později války ve Vietnamu.

Takže [Triffin] řekl, že tyto druhy deficitů - v podstatě navrhl, že zde existuje dilema. Protože čím více likvidity dodáváte prostřednictvím deficitů, tím větší jsou deficity. To může znamenat větší likviditu, ale velikost deficitu snížila atraktivitu dolaru.

A dilema Triffina v podstatě fungovalo po celé toto období. Hlavní obchodní partneři Spojených států v podstatě místo toho, aby přijímali dolary, řekli: "Ne, dolar je směnitelný za zlato, takže místo toho chceme zlato."

Takže během velmi krátkého období, mezi lety 1958 a 1961, Evropan (nesrozumitelný) odčerpával ze Spojených států tolik zlata, že Spojené státy již nemohly samy krýt dolar zlatem.

Musel být tedy vytvořen zlatý fond, který by shromáždil zlato všech zúčastněných zemí, aby byl zajištěn dolar. A zúčastněné země tak učinily jen proto, že si myslely, že jim to poskytne místo u stolu, až nakonec tento šílený systém skončí a budou moci vyjednat lepší systém.

A i když se Spojené státy pokoušely mluvit, jako by žádný problém nebyl, říkaly: „Máme spoustu majetku v zahraničí, není se čeho bát, nežijeme si nad poměry.“ Přesto možná mluvili tímto způsobem, ale

chodili velmi odlišným způsobem.

Protože podnikali řadu opatření pokoušejících se snížit platební deficit odstraněním daňových pobídek pro odcházející PZI (??), snažili se udržet peníze ve Spojených státech zavedením daně z úroků získaných jinde. Zvyšování domácích vojenských zakázek a tak dále. Je to celý dlouhý seznam, nebudu to rozebírat. Bylo však vynaloženo mnoho úsilí s cílem omezit deficit USA.

Věci se nezlepšily a v roce 1967 byly tak špatné, že domácí směnitelnost dolaru za zlato musela být ukončena. Ve stejném roce se Francouzi stáhli ze zlatého fondu se slovy: "Tohle prostě nedává smysl."

Spojené státy udržovaly hru v chodu tím, že v podstatě požadovaly, aby zbytek světa nepožadoval zlato, ale nakonec v roce 1971 (snímek by měl říkat 1971) došlo k útoku na dolar a Nixonova administrativa musela ukončit směnitelnost.

Když se tedy podíváte na tuto sérii událostí, nevěřili byste, že dolar byl světovými penězi v jakémkoli stabilním způsobu. Tak to je příběh. Michaela, možná chceš něco dodat.

MICHAEL HUDSON : Chci k tomu všemu přidat kvantitativní podporu.

V roce 1945 měly Spojené státy své zlaté rezervy – všechny jejich zlaté rezervy proudily do Spojených států ve 30. letech a během války. Bylo to „hlavní město letu“. Lidé se báli držet své zlato v Evropě, protože si mysleli, že Německo zaútočí.

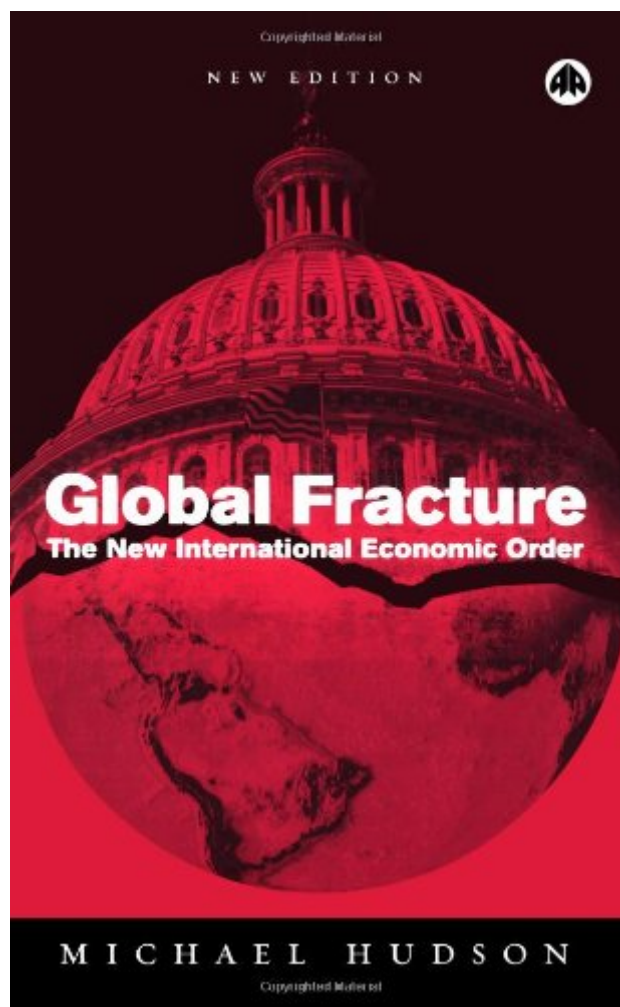
Takže většina zlata byla v roce 1945 ve Spojených státech. Pokud by Amerika skutečně chtěla vytvořit systém rovnováhy, udělala by to, co

jste popsal, pomohlo by to jiným zemím skutečně investovat do rozvoje.

To, co popisujete jako „noční můru“ pro Spojené státy, by jiné země investovaly do rozvoje a nemusely by být závislé na Spojených státech. V letech 1945 až 1950 Spojené státy zvýšily své zásoby zlata z 20 miliard na téměř 25 miliard. 75 % světových zásob měnového zlata bylo drženo ve Spojených státech. A tomu jste říkali „nedostatek dolarů“. Jiné země, aniž by měly dostatek dolarů, byly nuceny udělat to, co Anglie nazývala Stop-Go.

Kdykoli by se Anglie začala zotavovat – její podnikání by se rozšířilo, dělníci by byli zaměstnání – museli by dovážet své obilí, museli by dovážet jídlo, museli by dovážet další věci. Libra šterlinků by se dostala do deficitu. Anglie by musela zvýšit své úrokové sazby, aby si půjčila peníze na financování deficitu – aby udržela směnný kurz libry stabilní. A tato rostoucí úroková sazba by způsobila, že by upadl zpět do deprese. To bylo Stop-Go. Což hlavně znamenalo, stop stop stop, kdykoli začnete být solventní.

V roce 1950 si všichni stěžovali. Spojené státy vyřešily problém způsobem, který nikdo nečekal. Korejská válka – od doby, kdy Amerika vstoupila do korejské války v letech 1950/51, se její platební bilance každý rok dostávala do chronického deficitu, který se prohluboval a prohluboval až do roku 1971, kdy byla vytlačena ze zlata.

Celý deficit platební bilance se rok co rok rovnal americkým vojenským výdajům v zahraničí.

Když jsem odcházel z Chase Manhattan Bank, zaměstnával mě Arthur Anderson, abych provedl analýzu americké platební bilance. Vytvořil jsem grafy a statistiky – opakují se v *superimperialismu* – abych ukázal, že celý deficit byl skutečně zahraničními vojenskými výdaji USA.

V té době pan John McNamara, ministr obrany, zatelefonoval Arthuru Andersonovi a řekl, že pokud poskytnou [Michaelovu] zprávu, [Arthur Anderson] by nikdy nezískal další kontrakt s americkou vládou.

Takže přišel můj šéf pan Barsanti, omluvil se mi a řekl, že to nemohou zveřejnit.

Jejich umělecké oddělení vytvořilo velmi pěkné grafy a on mi je dal. A šel jsem na obchodní školu New York University a zveřejnil jsem to, všechny tyto statistiky a monografii shrnutou v *Super imperialismu*.

Federální rezervní systém si tedy pomyslel: "Jak se s tím vyrovnáme?"

Zjevně na mě nechtěli zaútočit, a tak zaútočili na všechny publikace obchodní školy NYU. Řekli, že skutečnost, že jsem zjistil, že za deficit a vojenské výdaje je zodpovědná válka ve Vietnamu, nedává důvěru v redakční rozhodnutí NYU.

Ale pak jeden z mých studentů na The New School, kde jsem vyučoval mezinárodní finance a obchod, pracoval pro Federální rezervní systém a ukázal mi jejich interní poznámky se slovy: „Ano, je to pravda, nemůžeme to nechat uniknout.“

Celá tato diskuse o mezinárodní rovnováze a spravedlnosti, jako by všechny deficity platební bilance byly mezinárodním obchodem, ignorovala dvě věci.

Ignorovali, číslo jedna, vojenské výdaje, které byly klíčem k deficitu, a to ve skutečnosti bylo od třináctého století. Válka nutí země do deficitu. Válka nutí země si půjčovat. To byl důvod, proč katolická

církev, papežství ve třináctém století, legitimizovala úročený dluh na financování válek – křížových výprav a válek, které vedla.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

To je tedy konstanta v celé historii. Neobjevuje se v žádném z ekonomických modelů „volného obchodu“. Vlády jako by neexistovaly.

A další věc, která v tom neexistuje, říkat, že rovnováha platební bilance je veškerý obchod – pak říkají, že veškerý obchod je výsledkem práce, která požaduje [vyšší] mzdy. A způsob, jak dosáhnout deficitu, je zahájit třídní válku proti práci. Chcete bojovat s odbory, chcete snížit úroveň mezd, abyste zemím umožnili dosáhnout rovnováhy.

To, co míní „rovnováhou“, je samozřejmě financování tohoto vojenského řádu zaměřeného na USA, protože dolary, které země, které hromadí – když nežádaly o zlato – byly půjčky americkému ministerstvu financí nákupem státních pokladničních poukázek, které financovaly nejen deficit domácího rozpočtu – který byl z velké části vojenský – ale také deficit platební bilance.

Takže celá stabilita mezi lety 1951 a 1971, po dobu 20 let, byla zajištěna vojenskými výdaji, když Spojené státy rozmístily vojenské základny po celém zbytku světa.

Co tedy dosáhlo rovnováhy, byla armáda – vojenský deficit. Ne přizpůsobení obchodu. Nikoliv investiční úprava. To vše je vynecháno.

Teorie obchodu nemá místo pro dělové čluny. A když se podíváte na platební bilanci za posledních 800 let, je to všechno o dělových člunech. To je úžasné.

A to, na co se zaměřujeme, je politika. Mezinárodní směnné kurzy a vztahy nejsou funkcí ujednání „volného trhu“. Jsou funkcí mezivládního dluhu – ne tolik soukromého [dluhu] – a vojenských výdajů. A vlády platí svou cizí měnu prodejem své infrastruktury.

Chtěl bych učinit poslední poznámku. Když Radhika říká, že „stability se dosahuje investováním“, řekl jsem, že to byla noční můra USA.

Ta noční múra byla vnucena – železnou rukou byla Světová banka. Existuje důvod, proč je obvykle vedena ministerstvem obrany a vojenskými hlavami. Hlavní směrnice Světové banky zní: „Žádná země by neměla soutěžit s hlavními produkty, které Spojené státy vyvážejí – především s obilím.

Jediná věc, proti které se Světová banka postavila, je, že jiné země pěstují vlastní potravinářské obilí.

Od samého počátku se bojuje proti pozemkové reformě, proti přerozdělování půdy. Říká se: „Budeme poskytovat půjčky na exportní zařízení, na silnice a přístavy. *Z obrovských latifundií* můžete vyvážet plantážní plodiny . Nesmíte si vypěstovat vlastní obilí. Musíte se spolehnout na Spojené státy. To je volný trh. Nesmíte mít vládní investice."

Světová banka zveřejňuje mise pro každou členskou zemi. Každá jednotlivá zpráva mise doporučovala, že první věc, kterou potřebují, je domácí měna pro rozšíření zemědělství – pro marketing, vývoj semen, vzdělávání na venkově. Jinými slovy, za všechny tyto věci, které Spojené státy udělaly podle svého zákona o úpravě zemědělství (1933), který Roosevelt sponzoroval. To pomohlo americké zemědělské produktivitě ve 30. a 40. letech 20. století růst rychleji, než rostl jakýkoli průmysl ve světové historii.

Produktivita farmy. To je přesně to, na co se Amerika dívala jako na svou noční múru v Argentině – pokud by Latinská Amerika a Afrika pěstovaly své vlastní obilí

Myšlenka závislosti na dolaru byla založena na tom, že Spojené státy využívají trh, aby zabránily jiným zemím v investování, aby se staly nezávislými na závislosti na dolaru a na produktech, které Spojené státy vyvážejí, především ropu a obilí.

RADHIKA DESAI : To je fascinující, Michaeli. A měl bych říct, že jsme pravděpodobně přes hodinu, takže bychom to pro dnešek měli zastavit a probereme poslední dvě otázky, to znamená: Byl tam opravdu Breton Woods II – to znamená, věci prostě pokračovat

jako obvykle po roce 1971. A to se stane předehrou k pochopení rozporů systému po roce 1971, pomůže nám pochopit současnou možnost zániku dolaru jako světových peněz.

Ale před uzavřením mi dovoluji říci, že jako součást tohoto příběhu má Michael naprostou pravdu. Spojené státy se skutečně bojí zbytku světa, který se vyvíjí, roste a tak dále.

Faktem ale je, že tomu nedokázala zabránit, což je jeden ze zásadních důvodů současné krize.

Takže Spojené státy – to, co chtějí *mít* a co *mohou* mít, se rozdíl mezi nimi stále více prohlubuje. A to je částečně důvod, proč jsme svědky stále zoufalejších vojenských akcí Spojených států.

Takže v příběhu, který musíme vyprávět, se Evropané nejprve v podstatě odhlásí od dolarového systému vytvořením evropské měnové integrace. A později další země – dnes dokonce i země dovážející ropu, země OPEC, které byly nějakou dobu přesvědčovány, aby držely obrovské množství americké měny, také prověřují.

Číňané, Rusové, Japonci – všichni se stále více bojí držet dolary.

Takže toto je příběh, který budeme vyprávět.

A dokonce i MMF a Světová banka. Byli loajálními služebníky Spojených států při uvalování úsporných opatření na zbytek světa, jak jen to bylo možné. Ale na počátku dvacátého prvního století také vidíte, že zbytek světa, který byl několikrát pokousán, byl nyní vůči MMF docela plachý.

A úvěrová portfolia MMF a Světové banky se ve skutečnosti zmenšila a zůstala tak až do finanční krize v roce 2008.

Co USA chtějí a co mohou mít – vzdálenost mezi těmito dvěma věcmi, jak říkám, ukážeme, jak se to rozšířilo v našem dalším programu, který bude rozhodně tím posledním, co v oblasti dedolarizace uděláme. A pak přejdeme k dalším tématům.

Michael a já jsme si mysleli, že uděláme jeden o politické a geopolitické ekonomice Ukrajiny, o konfliktu o Ukrajinu.

Takže moc děkuji. Díky Paulu Grahamovi, který je v zákulisí, nahrává to všechno a je naším úžasným kameramanem. A ještě jednou děkujeme Benovi za moderování naší show. Uvidíme se za pár týdnů.

[← Pochopení peněz a dolarového systému](#)

[Přihlaste se k odběru nových sloupců](#)

• Kategorie: [Ekonomie](#) • Štítky: [Dolar](#)

[RSS](#)

[← Pochopení peněz a dolarového systému](#)

Skrýt 7 komentářů [Zanechat komentář](#)

Komentující ignorovat ... sledovat

Oříznout komentáře?

1. [Priss Factor](#) says: • [Website](#)

[March 1, 2023 at 1:31 am GMT](#) • [2.3 days ago](#) • 100 Words [↑](#)

Jews mess up the world by being too smart and swindling dimwit goyim, and blacks mess up the world by being too dumb and destroying everything.

Jews use smarts unwisely, and blacks use stupidity wildly.

South Africa, from apartheid to fallapartheid. Everything falling apart like crazy.

<https://www.news.com.au/finance/economy/world-economy/stockpile-food-and-water-south-africa-faces-civil-war-conditions-if-power-grid-collapses/news-story/231d976d93e9a34ef8dfafoac3db6582>

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

2. Jim H says:

March 1, 2023 at 4:38 pm GMT • 1.7 days ago • 200 Words ↑
'a deflationary monetary order is a bad thing.' — Radhika

This is a commonly held notion. But is it true?

From the time it resumed gold redemption in 1871 until William Jennings Bryan's 'cross of gold' plaint in 1896, the US economy was heavily deflationary. Yet technology and living standards galloped ahead.

Capital was not diverted into real estate speculation, because property prices generally (except in the path of urban expansion) were falling. Farmland prices fell about 1 percent annually. Accordingly, productivity was compelled to advance, and it did.

As one example, Edison, Tesla and Westinghouse began the electrification of the economy in the late 19th century — a giant leap in productivity.

If the 'deflation bad' myth is dropped, then the gold standard remains an attractive and proven way of keeping inflationist politicians at bay, while also making it more difficult to finance wars.

Absent the Federal Reserve's mad-dog keystroke kurrency printers, the US would not be sending \$100 billion worth of rapidly depreciating dollars to the Ukies. And we would all be far better off as a consequence.

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

3. YetAnotherAnon says:

March 1, 2023 at 4:48 pm GMT • 1.7 days ago ↑

Thanks, plenty of food for thought here. Look forward to the next episode.

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

4. Jim H says:

March 1, 2023 at 8:54 pm GMT • 1.5 days ago ↑

‘if a country is a chronic surplus country, and other countries will be chronic debtors, at a certain point this imbalance will be wiped out.’ — Dr Michael Hudson

Quite so. And Germany’s enormous TARGET2 surplus will have to written off when the euro fails, will it not?

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

5. Rubicon says:

March 1, 2023 at 10:49 pm GMT • 1.4 days ago • 200 Words ↑

Take the time and listen carefully to Michael Hudson: He describes precisely how/why the US became a hegemonic power right after WWI.

Following all European wars, each nation would get loans from their banks to pay off their war debts.

It wasn't until WWI that the US hoodwinked the European nations into blaming Germany for WWI.

RESULT: The US Govt. forced Germany to pay millions in War Reparations, via US LOANS.

Once that began it screwed up German/others holding gold, etc. causing A Great Depression in Germany and in the US.

This is the procedure the US has used to destroy the economies of Africa, Latin America, Indo-china and many other nations, who now realize what they've gotten into with these US Loans: DEBT PEONAGE!!!

So it ALL STARTS with WWI. Then came the Lend Lease Loans the US forced upon Great Britain.

It basically destroyed the already withering British Empire.

Please watch/listen to what Dr. Hudson is telling us about The US' enslavement of many, many nations.

Reply/Agree/Disagree/Etc. This Commenter

6. Chebyshev says:

March 2, 2023 at 11:46 am GMT • 21.7 hours ago • 100 Words ↑
The incentive for the U.S. government during the Korean and Vietnam Wars was to spend as much money on those wars as possible, leading to higher deficits and more U.S. debt held by the rest of the world. The U.S. gained power despite losing in Vietnam as it went further into debt and more countries bought this debt and became creditors to the U.S.

Reply/Agree/Disagree/Etc. This Commenter

7. peter mcloughlin says:

March 2, 2023 at 12:04 pm GMT • 21.4 hours ago • 100 Words ↑

The dollar replaced sterling, US hegemony replaced British. And the pattern goes on. US global dominance looks like having reached its apex, only down now – the way of all empires. This places a certain difficulty on the planet. Of course, imperial rivalries have resulted in major wars throughout history. And the last century saw two world wars over power struggles. The current crisis points to another world war, which cannot be avoided without nuclear Armageddon. The historic maxim leaders must focus on: every empire eventually faces the war it is trying to avoid.

<https://patternofhistory.wordpress.com/>

Reply/Agree/Disagree/Etc. This Commenter

[← Understanding Money and the Dollar System](#)

Leave a Reply - Personal attacks and gratuitous insults are not acceptable and this author will ban such commenters.

Remember My Information Why?

Email Replies to my Comment

Submitted comments have been licensed to *The Unz Review* and may be republished elsewhere at the sole discretion of the latter

 [Subscribe to This Comment Thread via RSS](#) [Subscribe to All Michael Hudson Comments via RSS](#)